

γλή. Προχωρημένη η νυχτα. Ερημία. Και μεις σαν κολασμένοι στην κορυφή του Σαν Λουκάς.

Τοξέρα. Ο Πανεπιστημιακός γιατρός είχε πει : «Ψυχικές διαταραχές». Όλοι τον αποφεύγαν. Για μένα ήταν μαγνήτης ακατακινήτος. Ανασαλεύε μέσα μου κοιμώμενες φωνές. Ναρκωμένες αναζητήσεις. Εκείνος είχε τον κόσμο του. Εγώ ήμουν να μετεωρή, χαμένη.

Τον ενίωσα να τρέμει, ενώ συνεχιζε να μιλάει κι έπειτα να ουρλιάζει μέσα στη νυχτα, σα ναταν η ομιχλή εκείνη που θα τουφερνε το αντικείμενο της πληρωσης του. Σφιχτήκα κοντά του, ενίωσα πως ήθελα να μπω στο πετσί του. Με διαπεράσε το ρίγος του, και — παραξένο — ζήλεψα την αγωνία του, τις μεταπτώσεις του, την τρέλα του, αν θες.

Μεσα στο πηχτο σκοταδι, φωτεινά γραμμάτια επαιξαν μπροστά στα ματια μου. Μια διαγνώση γιατρού με το όνομα μου : «Ψ υ χ ι κ ε ς Δ ι α τ α ρ α χ ε ς».

Το εισιτήριο μου για τον κόσμο του.

Ζεράλ Νεβέ (1921—1960)

Ο ΔΡΟΜΟΣ

Ο δρόμος μου μιμείται το γελίο σου.
Ο δρόμος μου έχει αδελφές αναριθμη-
τές.

Ήλεπω κει αντρες αδερφοποιτους
να τον υπερασπιζονται μεχρι θανατου
και θαιμαι μαζι τους
για να πραττω σαν κι αυτους.

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

.....
Παρ όλα της τα φυλακτα
σκονταφτει για να πει η θαλασσα.
Η κουτση θαλασσα
πνιγεται μεσα σ ενα τελμα!

Το πιο μικρο τελμα ενος γελιου.
μετ. Γ. Κ. Καραβασιλης

Μπευζαμίν Περé (1879—1959)

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΠΡΕΤΟΝ

Οι γκαζελλες χαϊδεψαν τη μνημη τους
όγαινει απο μεσα τους μι ακολουθια
απο μεγαλες σοματες κυριες,
ενα ωραιο προσωπο ξεσκεπαστο,
εν αυτοκινητο που τ αυτια του ακουν
ακουν ακουν
και πεθαινουν απο πληξη.
Η καλλιεργημενη πληξη σ ανεκτιμητες
σερρες
εξελίσσεται σε καπετανιο πειρατων.
Εγώ ειμαι.